

ספר אוצר הסיפורים

— חלק י"ב —

כולל סיפורים נוראים ואמיתיים. עצות נפלאות.
שיחות יקרים. ומוסרים נאים. ממקום קדוש יהלכון.
מקדמונים. צדיקים יסודי עולם. ומרבינו הבעש"ט
הקדוש זי"ע. ותלמידיו הקדושים. ותלמידי תלמידיהם.
המלהיבים ומושכים לבות ישראל לאביהם שבשמים.
להשריש בקרבם דרכי החסידות ואמונת ה'. כל אלו
נלקטו ונאספו מספרים יקרים יקרי המציאות. ומה
שכתבו לי רבנים גו"צ חסידים ואנשי מעשה.

וראה זה דבר חדש

מעשה נורא מר' יוסף דילה ריינה
אשר זה רבורג בשנים שלא נדפסו בעולם.

ה"צעיר" באלפי ישראל.

צבי מאשקאוויטש, ירושלים.

רחוב אבן יהושע 32. — ת. ד. 5126

המול' ס' אוצר הסיפורים י"א חלקים. אוצרות הש"ס ג"ה.
ברכה משולשת. ברכה לחיים. ברכת החמה. שערי צימוד, ועוד.

פעיח"ק **ירושלים** תובב"א.

שנת ת"א ע"נה טובה ומבורכת לפ"ק

במקום הקדמה.

מעשה נורא מר' יוסף דילה ריינה מקונטרס כת"י ישן שהעתיקו אותו ג"כ מכת"י ישן נושן ומיושן אשר מצאו אותו בגנוזי הספרים אשר בצפת תוב"ב מכתובת יד הר"י יהודה ב"ר מאיר ז"ל תלמידו של ר' יוסף דילה ריינה שהיה עמו שם בשעת מעשה הגדול אשר עשה כשהי' בארץ הגליל הוא צפת תוב"ב שנתן אל לבו לפצור ולהביא את הגאולה וכמדומה שהי' מומן קדמון מאד ולא נודע באיזה זמן הי' זאת המעשה. —

ובס' יהודי המזרח בא"י, הביא שמשוער שחי בשנת רל"ב, והי' מרבני צפת, ונכדו הי' ר' יצחק די לה ריינה, ונמצא כת"י בספרית הואטיקאן ברומא שנכתב בשנת שי"ז ע"י ר' יהודה בן שלמה רגוסי (מספר תנ"ו), וכרף ק"י שם כ' „אמר המעתיק שר' יצחק דילה ריינה צוה לשים בקברו סיד על הארץ וינחתוהו כדי שיתעכל מהרה, ואמר שכך צוה אביו ר' יוסף דילה ריינה השני לעשות לו, ולשים הדסים בין ירכיו וכן עשה“.

הערה. ממורד הריא"ז טרגליות שליט"א, מה שכתב בהגהות דרך אמת (על זח"ב דף ר"ח ע"ב אות ד') וז"ל והוא יסוד, ומכאן טעם נכון דנמצא בשם ר"י דלארידה שצוה לשים הדסים בין ברכיו אחר פטירתו וכן צוה לו אביו עכ"ל. שצריכין להגיה ר' יצחק ב"ר יוסף דילה ריינה השני.

בס' הגלגולים מהרח"ו (פרק ס"ו) הביא „שרבו האר"י ראה לר' יוסף דילה ריינה מגולגל בכלב אחד שחור, על שנתמש בקבלה מעשיות והקטיר לעבודה זרה, כנודע במעשה ההוא שהוריד לאמון מנוא“.

[ההמשך לזה תמצא בסופו עמוד ל"ב].

אוצר הסיפורים (חלק י"ב).

מעשה גדול ונורא מן יוסף דילה ריינה שהי' אדם גדול וחכם ובקי בחכמת הקבלה מעשיות והי' יושב בארץ הגליל היא צפת תוב"ב, ויהי היום ויתן אל לבו לפצור ולהביא הגאולה ולהעביר ממשלת זדון מן הארץ. והנה הי' לו חמשה תלמידים אשר היו עמו יומם ולילה לכל בקשתו וגם היו בקיאים בחכמה ההיא כמו שלמדו ממנו, ויאמר אליהם בני הנה נתתי אל לבי לדרוש ולתור בחכמה אשר נתן לי האלקים כי אין טוב לבלות ימינו בלי תועלת. ולא לחנם חנני אלקים בזאת החכמה רק לעשות נחת רוח ליוצרנו להעביר רוח טומאה והגלולים מן הארץ ולהביא משיחנו ויפרקנו מצרינו. ויענו חמשה תלמידיו כלם פה אחד ויאמרו אדונינו מורינו ורבינו הננו מוכנים לכל אשר תצוינו וכל אשר תחפוץ נעשה כי ה' אלקים עמך ואנחנו עבדיך ותלמידיך ועשה ככל אוות נפשך. ויאמר אליהם אם כן זאת עשו הטהרו והחליפו שמלותיכם והיו נכונים לשלשרת ימים אל תגשו אל אשה והכינו לכם צדה כי ביום הג' נצא השדה ולא נשוב אל בתינו עד התנחל בני ישראל איש נחלתו בארץ הקדושה בעזרת נורא עלילה ואשר לו הכח יתן ליעוף כח בימין ה' נאררי בכת. והי' כשמוע התלמידים את דברי רבם קמו בוריות ובחוזק גדול וללבוש בגדים נקיים ויטהרו ויחליפו שמלותם ויקחו בידם צידה ומזון פת נקיה אשר עשו אותו בטהרה ולא נגעה בהם אשה. ויבואו אליו ביום השלישי והנה גם הוא נצב לבדו בבית מדרשו בקדושה ובטהרה גדולה ובפרישות גדול מתבודד וראשו בין כרכיו. והי' כבואם הרים ראשו ויאמר אליהם

בואו

בואו בני ברוכי ה'. ויהי נועם ה' אלקינו עלינו יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידינו ויסכיט עמנו הקב"ה ויעזרנו על דבר כבוד שמו, ויענו ויאמרו - אמן כן יאמר ה' וחפץ השם בידך יצליך.

אחר הדברים האלה לקח ר' יוסף הנזכר כל מיני מרקחות וקסת הסופר במתניו ויאמר אליהם קומו נצא. ויצאו ויבואו אל מירון ויבואו אל קבר הרשב"י וישתטחו על קברו וילינו שם בלילה ההוא וכל הלילה לא ישנו רק שינת עראי. ויהי לעת הבקר מעט קודם עלות השחר נתנמנם ה"ר יוסף ויבא אליו בחלום הרשב"י ובנו ר' אלעזר ויאמרו לו למה תכניס ראשך במשא כבוד אשר לא יעלה בידך וכונתך רצויה אם יעלה בידך ולכן הזהר והשמר מאד על נפשך. ויאמר אליהם אל אלקים הוא יודע כונתי ורחמנא לבא בעי ויעזרנו על דבר כבוד שמו המחולל. ויאמרו לו ה' אלקיך ירצך.

ר' יוחנן בבוקר הלכו לעיר טבריא וילכו בשדה ויבואו אל היער אשר בו אילנות הרבה וישבו שם כל היום ההוא ולא פסקו מגירסא ובתעני' ולא היו מסתכלים ולא רואים שם שום אדם ולא בהמה רק עופות השמים והיו עוסקים בצירוף שמות הקדושים וביחודים הנודעים להם בקדושה ומורא גדול. והיו הולכים בכל בקר לטכול בים טבריא כ"ו טבילות רצופות כנגד שם ההוי"ה והיו מכוונים על כ"ל טבילה וטבילה לצירוף ויחוד הנודע להם. כמשפט הזה עשו שלשה ימים רצופים ושלשה לילות בתענית לילה ויום, ובלילה לא היו אוכלים שום בעל חי לא בשר ולא דגים לא יין ולא שכר. ויהי

וַיִּדְבֹר לַעֲת עָרַב בַּעֲלוֹת הַמִּנְחָה וַיִּקָּם ר' יוֹסֵף עִם תַּלְמִידָיו
 וַיִּתְפַּלְלוּ מִנְחָה בְּקוֹל עָרַב בְּכוֹנָה גְדוֹלָה וַעֲיִנֵיהֶם סְגוּרוֹת.
 וְכַשֶּׁהֲגִיעַ לִשְׁמַע קוֹלָנוּ אָמְרוּ עֲנָנוּ וּבִמְקוֹם שִׁמְזִכִּירִין שֵׁם הַהוֹי"ה
 בְּכִינּוּי אֲדָנוֹת הֵם הָיוּ מְזִכִּירִים אֶת הַשֵּׁם הַגְּדוֹל כִּכְתָבוּ בְּנִקּוּדוֹת
 הַיְרוּעוֹת וַיִּתְּוֹרִין הַצְּרִיכִין. וְהִרְבָּה וְהַפְצִיר בַּתְּפִלָּה אֲרוּכָה וּבַהֲשַׁבְעוֹת
 גְּדוֹלוֹת לְכָל מַלְאכֵי עֲלִיּוֹן הַנוֹדְעִים אֲצִלוּ עַד שִׁבְסוּף אָמַר הַהוֹי"ה
 בְּצִירוֹף שֵׁם מ"ב עֲנִינוּ בַעַת וּבַעוֹנָה הַזֹּאת וּבִכַח הַשֵּׁם הַגְּדוֹל
 הַזֶּה הַשְּׁבִיעַ לְאַלִּיָּהוּ הַנְּבִיא שִׁיבָא מִיַּד אֵלָיו בַּהֲקִיץ לְדַבֵּר עִמּוֹ
 וְלַהֲרוֹת אוֹתוֹ אֶת אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְּדֵי לְהַבִּיא מַחֲשַׁבְתּוֹ לְמוֹעֵל, וְגַמַּר
 תְּפִלְתּוֹ וְנִפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם בְּנִפְּלִת אַפִּים, וּמִיַּד אַחֲרֵי נִפְּלוֹת אַפִּים
 וְהִנֵּה אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא בָּא בְּמִרוּצָה וּבִפְתָע פְּתָאוֹם עֲלֵיהֶם נִגְלָה
 וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם הִנֵּה עָתָה בָּאתִי וּמָה אַעֲשֶׂה לָכֶם וּמָה בְּקִשְׁתֶּכֶם
 אֲשֶׁר הִפְצַרְתֶּם בַּתְּפִלָּה, וַיִּקָּם ר' יוֹסֵף עַל רַגְלָיו הוּא וְתַלְמִידָיו
 וַיִּשְׁתַּחֲוּ אַפִּים אֶרְצָה וַיֹּאמְרוּ שְׁלוֹם לְאֲדוֹנֵינוּ אֲבִי אֲבֵי רַכְבֵי יִשְׂרָאֵל
 וּפְרָשֵׁיו נְבִיא אִמַּת קְדוֹשׁ ה' מְבַשֵּׁר טוֹב מִשְׁמִיעַ יְשׁוּעָה אֵל נָא
 יִרַע בְּעֵינֵי אֲדוֹנָי כִּי הִפְצַרְתִּי לְהַבְּיֵאךְ אֵלַי, כִּי גִלְוִי וַיְדוּעַ לְפָנַי
 אֲלִקְנִי כִי לֹא לְכַבּוּדִי וְלַעֲצָמֵי הַטְּרַחַתִּי עֲלֶיךָ רַק קְנֵא קְנֵאתִי
 לְכַבּוֹד קַב"ה וּשְׂכִינְתֵיהָ, וְאַתָּה לָךְ רְאוּי לְקְנֵא קְנֵאת ה' צְבָאוֹת
 כִּי כַךְ אוֹמְנוֹתְךָ וְלִכֵּן תִּפּוֹל נָא תַחֲיִנְתִּי לְפָנֶיךָ וְהִרְאֵנִי הַדֶּרֶךְ
 אֲשֶׁר אוֹכַל לְכַבּוֹשׁ בַּה סִיטְרָא אַחְרָא וְלַהֲגַבִּיר וְלַחֹזֵק סִיטְרָא דְקְדוּשָׁה.
וַיַּעֲזֵב אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא וַיֹּאמֶר לוֹ רַע לָךְ כִּי הִדְבַר אֲשֶׁר אַתָּה חוֹשֵׁב
 לַעֲשׂוֹת כְּבֹד מִמֶּךָ הִדְבַר וְלֹא יַעֲלֶה בְיָדְךָ כִּי בַעֲוֹנוֹת
 הַקְּלִיפּוֹת וּסְמָא"ל וּסְעִיתִיהָ גִבְרוּ מְאֹד וְלֹא תוֹכַל לָהֶם כִּי צָרִיךְ

תוספת

תוספת טהרה קדושה ופדישות גדול ולהבדל מעניני העולם הזה ולהסיף סיגופים וטבילות כי לא תוכל להם בלא זה אולי יפגעו בך ויזיקוך. אבל דע כי כונתך רצויה אם תוציא מחשבתך לפועל אשריך וטוב חלקך. אבל עצתי הוא חרל לך פן יפגעו בך ס"מ וסיעתיה כי לא תוכל לו. ויען ד' יוסף ויאמר אל נא אדוני אל תרפה את ידי חזקני ואמצני כי נשבעתי שלא אשוב אל ביתי עד אוציא לאור ואקים שכינתא קדושא מגו עפרא. ואתה גם אתה בדרך ה' תן ירך עמנו והודנו כדת מה לעשות ועלי המצוה לשמור את כל אשר יצוה אדוני את עבדו. ואני מוכן ומזומן למסור נפשי ורוחי למות לכבוד קודשא בריך הוא ושכינתיה אך יבא נא דבריך מה נעשה כי אליך עינינו. ויהי כשמוע אליהו הנביא את דבריו כי הוא חרף נפשו למות לכבוד קב"ה ושכינתיה אז אמר לו מה אוסיף לרבר אלך עוד ואם יעלה בדרך ותוכל לעמוד נגר ס"מ וסיעתו ותשמור את אשר אנכי מצוך היום אשריך וטוב חלקך ונעים גורלך.

ועתה זה הדבר אשר רתעשה אתה ותלמידיך רתשבו בשדדה רחוק מן הישוב כאשר ישברת עד עתה ולא יראה ולא ימצא עמכם מאדם עד בהמת. ותשבו שם כ"א יום ולא תאכלו ולא תשתו דק מלילה ללילה. ומאכל שלכם יהיה לחם ומים לבד. ולא תאכלו לשבעה רק כפי אשר תדעו בעצמכם שתוכלו לחיות. ובכל לילה תמעטו מעט באכילה עד שתרגילו עצמכם באכילה מעט מזעיר. ותרגילו להריח בשמים בענין שיהי החומר שלכם זך ונקי ותוכלו לסבול מלאכי עליון אשר

אשר תוריד אותם לדבר עמך, וכן בכל יום תעשו כ"א טבילות
 כמנין אהי"ה, ובסוף כ"א יום תעשו הפסקה ותקבלו תענית שלשה
 ימים רצופים לילה ויום, ובכל יום תעשו כ"א טבילות כנוז"ל,
 וביום הג' אחר חסילת המנחה תזכיר שם הגדול שם בן מ"ב
 שאתה יודע עם הצרופים והכונות שלו, ותזכיר השם הגדול
 היוצא מפסוק שרפים עומדים ממעל לו כאשר אתה יודע בניקודו
 ומקורו, וכאשר תעשו כן תהיו עטופים בטלית ותפילין ותכסו את
 פניכם, ותשביעו באלו השמות הקדושים את סנדלפון המלאך הוא
 עם מחנהו שיבואו אליכם. וכאשר יבואו התחזקו בריח הטוב
 להריח כי יהיה לכם פחד ורעדה וחולשה גדולה מקול הרעש
 והאש הגדולה, ומיד תשליכו עצמכם לארץ ותאמרו בקול רם
 מאד בשמל"ו, ומיד סנדלפון וסיעתו יאמרו אליכם למה עשיתם
 הדבר הזה, ומיד בדברו אליכם מקול הרעש הגדול מכה דבורו
 תצא נשמתכם ותשארו בלא כח ויסתמו דבריכם ולא תוכלו
 להשיבו מרוב הפחד והחולשה, ולכן באותו הפעם יהיה לכם
 לבונה זכה להריח בה, ותבקשו מהמלאך הנז' בבקשה ובתחנונים
 שיחזק אתכם ויתן בכם כח שתוכלו לדבר, והוא יאמר לכם את
 אשר תעשו יען כי הוא השומר הדרך והנתיב אשר לא יכנס
 ס"מ במקומות הקדושה, ומכיר תחבולותיו ויודע מקומות אשר
 הוא בו מתחזק ובמה תלוי כחן כדי שתוכל להלחם עמו, וה'
 אלקיך ירצך לשלום.

אז מיד שהלך אליהו הנביא לדרכנו התאזרו והתחזקו ר' יוסף
 עם תלמידיו יחד בלב אחד והוסיפו קדושה יתירה על
 קדושתם

קרושתם ויעשו ככל אשר אמר להם אליהו ולא הפילו דבר מכל אשר צוה אותם. ולא פסקו מגירסא ביום ובלילה ולא היו מהרהרין ברברי העולם רק במושכלות ובמעשה מרכבה עד שכמעט דהופשט מהם טבע דהחומר, וכאשר דהשלימו הימים הנז' ככל אשר צוה אותם אליהו מיד לעת מנחה גדולה קם ר' יוסף ותלמידיו במורא גדול ובפחד ובאימה ונועטפו בטלית ותטילין וכסו את ראשם והתפללו תפלה מנחה בכונה גדולה ואמרו עננו כנו"ל, ובמקום שם הוי"ה היו אומרים השם הגדול והנורא ככתבו ונקודו הנורע להם בניגון ונעימה. וגמרו התפלה ונפלו על פניהם בנפילת אפים מכוסים, וקמו מיד על רגליהם ואטרו וידוי על עונותם ועל עון כל בית ישראל.

ואחר זה זעקו בקול רם בכל כחם עננו אלקי המרכבה עננו, ועשו השבעה בשם מ"ב ובשם אשר אמר להם אליהו היוצא מפסוק שרפים עומדים ממעל לו. והשביעו למלאך סנדלפון שיתגלה עתה אליהם הוא וכל סיעתו הקדושים בכח השמות הקדושים, ויהי ככלותם לרבר נפתחו השמים ויבא אליהם פתאום סנדלפון המלאך עם כל מחנהו והנה רכב אש וסוסו אש מחנה גדולה ואש להבה מלאה כל הארץ רעש גדול קול גדול ולא יסף, ויחרד ר' יוסף חרדה גדולה ער מאד ורוח לא נשאר בקרבו הוא ותלמידיו ויפלו על פניהם ארצה ויפג צבט ורעדה אחותם ויתחזקו והריחו בלבונה זכה אשר בידם ותשב להם רוחם, אך אימת ורערה וחולשה גדולה נשארה עליהם ער כי לא יכלו לדבר, והנה כאשר בא אליהם המלאך סנדלפון עם מחנהו ויאמר מה

מה לך בן אדם רמה ותולעה איך מלאך לבך להרעיש עליונים ותחתונים ולא תשגיח וחראה ערכך השפלה, התכבד ושכ בביהך פן יפגע בך חיילותי וישרפוך בהבל פיהם, ויען ר' יוסף בקול נמוך ונשבר מרוב חולשה ואימה גדולה אשר הי' מרתת כל גופו ואבריו ויאמר אדוני מלאך האלקים קדוש מה יוכל עבדך זרה לדבר לפניך והנה נשארתי בלי רוח ונשמת כמת מרוב פחדך, ואימה ורעדה גדולה נפלה עלי כי יראתי מהאש הגדולה הזאת ואיני יכול לענות לאדוני, כי אם בחסדך חזקני ואמצני ותן לי רשות לדבר לפני אדוני. מיד כשמוע המלאך את דבריו ויגע בו ויאמר קום ודבר דבריך ראה החזקתי אותך.

ויקרא כאשר נגע בו המלאך קם ונתחזק וישתחו לאפיו ארצה ויסר טנעליו מעל רגליו, אבל תלמידיו עדיין פניהם בארץ ולא יכלו לקום. ויען ויאמר רבי יוסף שלום לך ושלום בואך מלאך ה' צבאות ושלום לכל מחניך הקדושים ובבקשה ממך חזקני ואמצני ועזרני למלאות את רצוני. כי גלוי לפני ממה הקב"ה כי לא לכבודי ולכבוד בית אבי אני עושה רק לכבוד אלקים חיים מלך מלכי המלכים אשר לו לבדו הממלכה, ועתה אתה קדוש וחיילותיך הקדושים הסכימו עמי להלחם בעמלק ושרו, והראני הדרך אשר אעשה להעביר ממשלת זדון מן הארץ, ואיך ובמה אוכל להוריד ס"מ ממעונו ולהעלות מחנות וצבאות קדושים להאדיר רם על רמים כאשר היו בימים קדמונים, ויען המלאך את ר' יוסף ויאמר לו הלא דבריך טובים ונכוחים ומי יתן שומע לך ויהי אלקים עמך, כי כל חמדת המון קדושים שרפים

שרפים ואראלים וכל מחנות קדושים יושבים ומצפים מתי יבא
 נקמת ה' אלקים וקימת שכינת קדושתו אשר בעונות מושפלת
 עד גולות תחתיות. אבל דע לך בן אדם כי כל אשר עשית
 עד עתה אינו כלום. ואלו היית יודע המקום אשר עלה ס"מ
 ומחנהו לא היית נכנס בדבר הזה, כי מי יוכל לו זולתי הקב"ה
 לברו בעצמו עד עת בא דברו, ואני הנה עתה באתי אליך
 לכבוד שם הגדול אשר זכרת, אבל מה אני יכול לעשות לך כי
 אינו יכול להשיג לדעת במה כחו גדול של ס"מ ומחנהו ובמה
 תלוי ירידתו ועלייתו, זולתי המלאך הגדול אכתריאל וחיילותיו
 ומט"ט שר הפנים וחיילותיו, שלולי הם היה נכנס והיה כח
 בידו לעשות כליה לשונאיהם של ישראל. ואני אין כח בידי
 לעשות רק לשמור נתיבות הקדושים אשר בעולם העשיה שמשם
 עוברים תפלות ישראל, ואני שומר אותם עד אשר אני מוסר
 אותם לאלו המלאכים, והם היודעים ויוכלו להגיד במה תלוי
 כחו הגדול של ס"מ. והנה מי יוכל לעמוד לפני אלו המלאכים
 האדירים, ולא תוכל לסבול המראה הגדולה והמורא הגדולה
 והאש אוכלת אש של אלו המלאכים אשר הם למטה ממחיצתם,
 ואם נכהלת מטני איך תוכל לסבול ולעמוד ולהתקיים לפניהם.
 וכן בענין הפרישות אשר עשית צריך שתוסיף כהנה וכהנה, ועתה
 הלא כה דברי פרוש וקבל שכר, אבל האמת אם היית יכול
 לעשות הרבה על נכון שכרך הרבה מאד, ומי יוכל לעמוד במחיצתך.
 ר' יוסף ויאמר צעיר אני וקטן ויודע אני בעצמי
 שאיני ראוי לעשות הדבר הזה כי מי אני לבא לפני
 המלאך

המלאך, אבל יודע אני כי לב נשבר ונדכה אלקים לא יבזה. כי לא בזה ולא שקץ ענות עני. ואני גמרתי בדעתי למסור נפשי ורוחי על קדושת קב"ה ושכינתיה ליחדו יחור שלם עם שכינתיה, וכל אשר צריך אעשה ואשפוך את נפשי ודמי ובשרי קרבן לפני קב"ה ושכינתיה, ולכן מלאך השרת קדוש השם הורני מה אעשה להוריד אכתריא"ל ומטטרוין. ומה פרישות אוסף בקדושה ובטהרה, ואיזה שם אשביע אותם, כי אמרתי אמותה הפעם אחרי ראותי פני מלאכים קדושים ועליונים כי בזה יהיו לי חיים נצחיים.

ויין המלאך ויאמר שמע נא דברי ויהי אלקים עמך את הדבר הזה תעשה וצוך אלקים ויכלת עמוד, ויהי רצון מלפניו להצליח ולהוציא מחשבתך לפועל, זה הדבר אשר תעשה ככל אשר עשית עד עתה מהטבילות והתעניות וטהרת המחשבה, כן תעשה ארבעים יום ולא יזוז מחשבותיכם מן המושכלות אפילו רגע בין ביום בין בלילה, ותגרעו בכל יום רבר מה מהמאכל עד שתרגילו באכילה רבר מועט ותוסיפו בהנאת הריח כי היא עיקר חיות הנשמה, ואחר ארבעים יום תזכיר שם המפורש של שם בן ע"ב עם כל כונותיו ונקודותיו ומקורו כידוע לך, ובו תשביע השני מלאכים הגדולים והאדירים, וקודם ההשבעה תתמללו ותתחננו בבקשה מלפני האל שיעזור אתכם ויתן לכם כח לסבול המורא הגדול והאש הגדולה שלא תמותו, ואחרי כן תתחננו לאלו המלאכים שיעשו למען כבוד השם המפורש ויבואו אליך, והתחזק כאשר עשית עתה ושאל מהם כח ועוז לדברייך כי הם מלאכים אדירים וגדולים, והם יודיעו לך

דרכי ס"מ ובמה תוכל להורידו. חזק ונתחזק בער עמנו ובעד ערי אלקינו וה' ישמרך מכל רע ישמור את נפשך, וילך מלאך ה' בסערה השמים, ועדיין התלמידים מושלכים ארצה מרוב הפחד והאימה.

וַיִּרְאֵהוּ כַּאֲשֶׁר נָסַע הַמֶּלֶאךְ סַנְדְּלִפּוֹרִיץ וּמַחְנֵהוּ וַיְקוּמוּ מֵעַל פְּנֵיהֶם, וַיֹּאמֶר לָהֶם ר' יוֹסֵף בְּנֵי בְרוּכֵי ה' חֲזְקוּ וְאַמְצוּ וְנַעֲשֵׂה בִזְרִיזוֹת כֹּכַל אֲשֶׁר צֻוֵּי הַמֶּלֶאךְ. וַיֹּאמְרוּ הֲנֵנוּ מוֹכְנִים וּמוֹזְמִינִים וְאֲשֶׁרֵינוּ כִּי רֵאִינוּ מֵרְאוֹת אֱלֹקִים וּשְׁמַעְנוּ כָּל דְּבָרֵיהֶם הַגַּם כִּי הֵינּוּ נּוֹפְלִים אֶרְצָה, וְעַתָּה כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה אֲדוֹנֵינוּ וּרְבִינוּ נַעֲשֶׂה, וַיֹּאמֶר בְּרוּכִים אַתֶּם לַה'. וַיְקוּמוּ מִשָּׁם וַיֵּלְכוּ דֶרֶךְ הַמְּדַבֵּר עַל הַר אֶחָד קָרוֹב לְמִירוֹן וַיִּמְצְאוּ מַעְרָה וַיֵּשְׁבוּ בָּהּ, וַיַּעֲשׂוּ כָּל הָאֲרֻבְעִים יוֹם בְּקִדּוּשָׁה וּבִטְהָרָה כֹּכַל אֲשֶׁר נִצְטָווּ לֹא גִרְעוּ דָבָר עַד כִּי לֹא הָיוּ מְרַגִּישִׁים כְּעֲצָמָם שׁוֹם דָּבָר מְדַבְּרֵי הָעוֹלָם וְלֹא רָאוּ כָּל אוֹתָם הַיָּמִים לֹא אָדָם וְלֹא בַהֲמָה.

וַיִּרְאֵהוּ כַּאֲשֶׁר הִשְׁלִימוּ הָאֲרֻבְעִים יוֹם יֵצְאוּ אֶל הַמְּדַבֵּר מִקּוֹם אֲשֶׁר עוֹבֵר נַחַל קִישׁוֹן מִלְּמַעְלָה מִצַּד מִקּוּרוֹ כִּי שָׁם הָיוּ טוֹבְלִים כָּל אוֹתָם הָאֲרֻבְעִים יוֹם. וַיְכִיְנוּ עֲצָמָם לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלַּת מִנְחָה גְדוּלָה וַיֹּאמְרוּ עֵינֵינוּ כְּנֹ"ל, וַיִּתְּפַלְלוּ לְפָנֵי הַשֵּׁם עַל כֵּךְ בַּתְּפִלָּה וּבַתְּחִינָה וּבִכְבִּיָּה גְדוּלָה וַעֲשׂוּ עֲגוּלָה כְּאַרְץ וַיִּכְנְסוּ בַּתּוֹךְ הַמַּעְגָּל וַיִּתְּנוּ יָדָם כָּל א' יָדוֹ לְחִבְרוֹ עַד אֲשֶׁר נִקְשְׁרוּ בִידֵיהֶם זֶה עִם זֶה בְּעִיגוּל, וַיִּצְעְקוּ אֶל ה' אַחַר נְפִילַת אַפִּים וַיִּזְכִּירוּ שֵׁם הַמְּפֹרֵשׁ וַיִּשְׁבִּיעוּ לְמֶלֶאךְ אַכְתָּרִיא"ל וּמַחְנֵהוּ וּלְמֶלֶאךְ מַטְטְרוֹן וּמַחְנֵהוּ, וַיְהִי בַהֲזֻכִּירָם שֵׁם הַגְּדוֹל וַתִּגְעַשׂ וַתִּרְעַשׂ הָאֲרֶץ וַיְהִי קוֹלוֹת

קולות וברקים ונפתחו השמים וירדו המלאכים עם כל מחנותיהם ויבקשו לפגוע ברי יוסף ותלמידיו לולי שלא נתפרדו יריהם, והתחזקו בכונות ושמות ידועות אצלם במחשבתם אבל לא בדבור כי לא היו להם כח לדבר, ונפלו כולם לארץ אמנם ידם משולבות זה עם זה ולא נפרדו, ומיד כאשר ירדו המלאכים הנז' התחילו בחרי אף הגדול ואמרו מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו להשתמש בשרביטו של מלך, ואיך מלאך לבך לדבר הזה אתה בשר ודם טפה סרוחה רמה ותולעה, ומי אתה כי קראת אל המלך, והנה כראות ר' יוסף המראה הגדולה הזאת אימתה ופחד גדול נפלה עליו מקול הרעש הגדול ומהאש הגדולה. רוכבי אש וסוסי אש מלאכים ושרפים וחייליהם מלאה כל הארץ ורוח סערה מפרק הרים ומשבר סלעים, וחרי האף הגדול מהמלאכים אשר בקשו לפגוע בו היה כאלם ונרדם לארץ הוא ותלמידיו, ולא נשבר בהם נשמה ולא יכלו לענות למלאכים כי נבהלו מפניהם.

יוסף המלאך מטטרו"ן ויגע בו ויאמר דבר הלא תענה טפה סרוחה מה החרדה הגדולה אשר חרדת אלינו, ואוי לך כי לא חששת לכבוד קונך, אז כאשר נגע בו המלאך פתח פיו ויאמר בשפה רפה וחולשה גדולה ועיניו סתומות ויאמר מה יוכל העבד הגרוע והשפל לדבר לפני מלאכים קדושים וטהורים אם לא תחזקוני, ועתה אדוני חזקוני והרשוני לדבר כי הנני כאבן דומם ופרחה רוחי ונשמתי. ויושט המלאך אכתריאל גם הוא את ידו ויגע בו ויאמר ראה החזקתיך ודבר דבריך, ואז נתחזק

נתחזק ר' יוסף ויפתח את פיו. ויען ר' יוסף ויאמר אל אלקים. הוא יודע אם במרד ואם במעל עשיתי כל המעשים האלה, כי אם לכבוד קב"ה ושכינתיה להקים אותה מעפרא אשר היא מושפלת בעונותינו. ועתה אתם מלאכין עלאין קדישין עליכם המצוה הזאת ולא יקרא תפארתי על הפעולה הזאת. ולכם המלאכים ראוי להיות מקנאים קנאת ה' צבאות, ולכן בבקשה מכם מלאכי השרת בכח השם הגדול המפורש אשר על שם הקדוש הזה תלויים ועומדים עליונים ותחתונים. תנו כבוד לשמו והורוני במה כחו של ס"מ ומחנהו ובמה אוכל להורידו.

ויענו המלאכים יחדיו הקשית לשאול^ל כי אם היית יודע בעונותי של ישראל כמה הוא תקיף וכמה הוא חזק ואין מי שיכיר אותו בלעדנו כי אנחנו שומרים נתיבות עליונים ממחנות סמאל וסיעתו והוא חזק מאד ואין מי שיוכל להורידו. כי בין כוכבים קנו ושם מושבו מוקף בג' מחיצות מחמת עון ישראל וחזק הוא מאד ולא תוכל לו בלעדי הקב"ה בעצמו עד עת בא דברו. ויוסף עוד ר' יוסף ויאמר כבר חרפתי למות נפשי על כבוד קב"ה ושכינתיה, ואחרי אשר ראיתי מחנות קדושים ותנצל נפשי בטחתי בחסדי האל יעזור לי ויעלה בידי ויבואו דבריים הטהורים כרת מה לעשות וכל אשר תאמרו לי אשמור מאד לעשות. ויענו המלאכים ויאמרו שמע יוסף דבר ה' עד הנדה לא נעלם לפני מי שאמר והיה העולם כי מחשבתך רצויה, אבל עדיין לא הגיע השעה וכבר נגזרה גזרה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה. ועתה מצד החכמה והמדע מסודות נעלמים אשר חננך צור

צור עולמים ובם אנו מוכרחים לכבוד שמו הגדול המפורש
 לומר לך ולהורות את הדרך אשר תעשה, אבל דע לך כי לא
 תוכל לו ולכן אל תכנס במקום שאינו ראוי לך ועד פה תבא
 ולא תוסיף, אבל אם תרצה לפצור בדבר על ידי שמו הגדול
 אנו נאמר לך מה תעשה. והאמת אם באולי תעלה בידך מה
 טוב חלקך ומה נעים גורלך.

ר' יוסף ר' יוסף ויאמר קדישין עלאין דברייכם טובים ונכוחים
 אבל חם לבי בקרבי בראותי שכנית עוזו מושפלת
 וקנאתי לציון קנאה גדולה והי הטיב בעיניו יעשה. ואם יקטלני
 לו איחל לא אסיר מחשבתי ממני, ואתם מלאכי עליון חזקוני
 במיטב הגיון והיה לי לזכרון ולא אסור ימין ושמאל ובטחתי
 בשמו הגדול שלא יהיה לי פוקה ומכשול. אחרי כן פתח
 אכתריאל המלאך ואמר דע לך כי מצד אחד כנגדי יש לו
 לסמאל שתי מחיצות חזקות אחת חומרת ברזל מהארץ עד
 לשמים ואחת מחיצה גדולה של ים אוקיינוס זה הים גדול
 ורחב ידים, וכן גם כן ענה המלאך מטטרוין כי מצדו ונגדו יש
 לו לס"מ מחיצה מהר גדול של שלג וראשו מגיע השמימה,
 ועתה שים עיניך ולבך לכל אשר נאמר אליך וחזק ואמץ כי
 אתה צריך להשפיע ולהעביר אלו השלש מחיצות כדי לעלות
 על הר שעיר הוא אדום לשסוט את הר עשו.

ר' יהודה אשר תעשה בצאתך מזה המקום שים דרכך ולך דרך הר
 שעיר ושם אנו קודמים לפניך בהר שעיר למעלה וכל אשר
 תעשה אתה למטה כפי אשר נאמר לך כן תעשה למעלה, ודיוקן
 נשמתך

נשמתך למעלה עמנו בכל פעולותיך אשר תעשה אתה למטה
 כן תעשה נשמתך למעלה. ולכן הזהר והשמר אל תפל דבר
 מכל אשר נאמר לך והיה בבואך דרך הר שעיר הזהר בקדושה
 ובמיטוט אכילה וביחודים כאשר עשיתם עד עתה כי כבר נשמתכם
 עלתה במעלה שכמעט אתם בגדר מלאכים ונשכח מכם דרכי
 העולם ובוזה תתמידו ולא תפרד מחשבתכם מן המושכלות אפילו
 רגע אחד. והנה שם בדרך יבואו עליכם כת גדול של כלבים
 שחורים והם כתות של סמא"ל אשר שלח לבלבל כונתכם ולא
 תפחדו. ותזכירו עליהם שם של הוי"ה במילוי ההי"ן שהיא
 כמגין ב"ן וכמגין כל"ב ותכוננו בניקודו וביחודו ויברחו מפניכם,
 ומשם תלכו לעלות להר ותמצאו הר גדול של שלג עד לשמים
 ואין דרך לנטות ימין ושמאל, ותזכירו שם היוצא מפסוק הבאת
 עד אוצרות שלג הנודע לך צירופו וניקודו ויעקר ההר ממקומו,
 ותזכיר השם ש' תשלג בצלמון כאשר אתה יודע בצירופו וניקודו
 ויתבטל ההר ממקומו לגמרי, ותלך באלו הכונות בידיך ולא
 תונו מחשבתך עד אשר תגיע למחיצה האחרת של ים אוקיינוס
 אשר גליו יעלו עד לשמים, ותזכיר עליו שמות היוצאים מהמנומר
 הבו לה' בני אלים עם אזכרות שלו ככתבם ונקודותם וצירופם
 ומקורם ותתייבש והעבור ביבשה.

ואחרי כן תלך ותמצא חומה גדולה של ברזל מן הארץ עד
 לשמים ותקח בידך סכין ותכתוב עליהם שם היוצא
 מפסוק חרב לה' ולגדעון עם ניקודו ומקורו וחחתוך בסכין בתוך
 הברזל ותעשה פתח ותכנס, והזהרו שתחזיקו בפתח עד אשר

תעבור

תעבור אתה ותלמידך שלא תסגר יען כי אחרי אשר תעבורו יחזור הפתח ויסגר, ואחרי כן תלכו ותגיעו עד הר שעיר. ובאותו הפעם אנו משליכים לס"מ ממקומו וכבר הוא בידך ימסר, ואז יהיה בידך מוכן שם המפורש כתוב וחרות על סס של עופרת, וכן יהי' לך סס אחר ותכתוב עליו חרות עם היוצא מפסוק של זכריה ויאמר זאת הרשעה וישלך אותם אל תוך האיפה וישלך את אבן העופרת אל תוך פיה ותכתוב השם היוצא מהפסוק עם ניקודו ומקורו, ואחר כן תלך בכל אות נפשך בהר שעיר ושם תמצא סמא"ל הרשע וזוגתו לילית ותחפש אחריהם כי הם ברחו מפניך ונחבאו בחורבא אחרת ותמצא אותם בדמורת שני כלבים שחורים זכר ונקבה ותקרב אליהם ולא תפחד מהם, ותשים על הכלב הזכר הטס של השם המפורש ועל הנקבה הטס האחר ומיר תשים חכל או שלשלת בצוארם והטסים עליהם והם יבואו אחריך עם כל טיעתם ואז חפץ ה' כבר עלה בידך, ותביא אותו לדין על הר שעיר שעברת ושם יחקע בשופר גדול ויתגלה המשיח ויעביר רוח הטומאה מן הארץ והקב"ה ישחוט אותו לפני הצדיקים ותהי' גאולה שלימה והיתה לה' המלוכה, אם את הדבר הזה תעשה על מתכונתו אשריך ומה טוב חלקך מה נעים גורלך, אך הזהר והשמר בכוננת הזמורות אתה ותלמידך ולא תפסיקו מהכוננת אפילו רגע.

ו הזהר מאד כי כאשר יהיה בידך סמא"ל וזוגתו ויבכו ויתחננו לך שתתן להם דבר מה לאכילה או לשתיה או איזה מזון לקיום גופם לא תשמע להם ולא תתן שום דבר כי יחנן

קולו

קולו אל תאמן בו, והזהר מאד על זה וגם על הכוונות, כי אפילו שיהיה בידך צריך אתה שמירה גדולה מאד ולא תגרע דבר מכל אשר אצרנו לך וה' יהיה בכסלך ושמר רגלך מלכד, ואחר-כן עלו שני המלאכים הקדושים בסערה השמים ור' יוסף רואה וכורע ומשתחוה, אבל תלמידיו עדיין היו נופלין על פניהם ולא יכלו להרים ראשם עד אשר עלו, וכאשר עלו המלאכים גם הם קמו בשמחה רבה, ואחרי אשר עלו המלאכים קמו ר' יוסף ותלמידיו בזריזות ויסדרו סדרי השמות והאזכרות והכוונות אשר צוו והשני טסי העופרת וישימו פניהם דרך הר שעיר, והנם בדרך והנה לקראתם כתות כלבים שחורים ויקומו עליהם ויסובו עליהם מכל צד, ומיד הזכירו השם אשר נצטוו ופוצו הכלבים מעליהם ויברחו ולא נראו עוד, ואחר כן הלכו הלוך ועולים עוד כמו מהלך יום, ויהי לעת ערב מצאו הר גדול של שלג עצום מאד מן הארץ עד לשמים, ומיד נתחזקו בשמות ובצירופים הנז'ל ויעקר ממקומו, ובצירוף האחר הנז'ל נתבטל לגמרי.

פרק י"ג שם בלילה ההוא ואח"כ בבקר השכיטו והלכו בי ימים אחרים וביום השלישי כעלות השחר והנה לפניהם ים גדול ורחב ידים אשר היה הולך וסוער וגליו עולים עד לשמים ומיד הזכירו השמות כמשנז'ל ויעברו בתוך הים ביבשה, ובחצי היום הגיעו לחומת הברזל הגדולה מן הארץ עד לשמים, ולקח ר' יוסף הסכין אשר כתב עליו השם הנז'ל ויחחוך בחומת הברזל אשר היתה עביה טפח, ויעש בה פתח ויחזיקו את הפתח עד אשר עברו כל החמשה תלמידים, ובעת עוברם נתעצל אחד מן התלמידים

התלמידים אשר היה אחרון ונשמט הדלת מיר ר' יוסף ונסגר על רגל התלמיד ונלכדה רגלו, ויצעק מורי-ורבי הצינני כי נלכדה רגלי, מיד הוציא ר' יוסף הסכין וחתך בברזל סביב רגלו ויעבור והרלת חזר למקומו, ויעלו לראש הר שעיר וילכו משם עד ערב וימצאו בקעה והנה שם כמה חורבות, וישמע קול כלבים צועקים ויבואו לתוך החורבה והנה שם נחבאים שני כלבים שחורים גדולים מאד זכו ונקבה וכאשר קרבו אליהם ויקפצו עליהם לבלוע אותם, והיה ביד ר' יוסף הטסים ומיה הרגיש כי הוא סמאל ולילית ויושט ירו הימנית ויתן הטס בצואר הכלב הזכר והשמאלית על צואר הנקבה, ותלמידיו בידם חבלים ויקשרו אותם והטסים עליהם, ומיד כאשר ראו כי כלתה עליהם הרעה נפשטו מצורת כלב ונתלבשו בצורחם צורת אדם ולהם כנפים ומלאו עינים כמו אש בוערה, ויתחננו ויבקשו מר' יוסף ליתן להם לחם ומים כדי להתקיים ולעמוד, ויאמרו לו אדונני עתה הנה אנחנו עם כל מחנותינו כסופים ואסורים בידך ואין בנו כח עוד ועשה בנו כטוב בעיניך, רק תן לנו במה לחיות בו כי הושלכנו ממחיצתינו אשר היינו נהנין מזיו השכינה מאחורי הפרגוד ועתה למה נמות תן לנו מזון לחיותנו עד בואנו אל הר שעיר, וימאן ר' יוסף כאשר ציוה ולא רצה לתת להם מאומה.

וַיִּדְבֹר המה הולכים בדרך ור' יוסף עם תלמידיו שמחים וטובי לב ופניהם פגי להבים וסמאל ולילית עם כל מחניהם הולכים ובוכים, וישמט ר' יוסף והתחיל לזווח דעתו עליו, ויאמר מי האמין לשמועתנו שהיו אומרים שלא יעלה בידינו, והנה זה היום

היום ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ה' מלך. אז
 ענה סמא"ל ואמר ידעתי כי יכול תוכל ולא יבצר ממך מאומה
 ויבכו בכיה גדולה ויאמר אדוני מה תפחד ממני ומכל מחנותי
 אין לנו עוד שום כח וחוזק והננו כלנו תחת ידיך לעשות רצונך
 אלא יתן לנו דבר מה להחזיק רוחנו כי במה נעמוד ונתקיים
 עד בואנו שמה. ויען ר' יוסף ויאמר לא אתן מאומה כאשר
 צוה, ויהי בכואם קרוב להר שעיר לקח ר' יוסף קורט לבונה
 להריח בה, ויאמר סמא"ל אם לא תתן לי אכילה תן לי מעט
 מזה הלבונה אשר בירך להריח בה, ויושט ר' יוסף את ידו
 ויתן לו מעט מהלבונה אשר בידו ויוציא סמא"ל ניצוץ אש מפיו
 וישרוף את הלבונה, ועודנה ביד ר' יוסף ויעל עשנו באף
 סמא"ל וינתק את המוסרות והחבלים וישלך מעליו את טסי
 העופרת, ויתנגד הוא עם חיילותיו ויפגעו בתלמידיו וימותו מהם
 שנים מיר מקול התרועה אשר הריע סמא"ל וחיילותיו, ושנים
 אחרים נפגעו ויצאו מדעתם, ונשאר ר' יוסף לבדו הוא ותלמיד
 אחד והוא עייף ויגע ומשתומם ולא ידע כי בנפשו נתן לו
 הלבונה והקטיר לפניו כאופן שעשה אותו ע"ז ונתבטלו כוחות
 הקדושה שכטסי העופרת ע"י הקטורת ובעונת לא שמר דברי
 המלאכים.

ובאותו רגע היה כל ההר עשן חשך ואפלה ובת קול יצאת
 ואמרה אוי לך יוסף ואוי לנשמתך שלא שמרת
 אשר צוותה ועבדת ע"ז והקטרת קטרת לסמא"ל והנה הוא רודף
 אחרך לטרדך מן העולם הנה ועולם הבא, ותלמיד האחד נשאר
 עם

אוצר הסיפורים

כא

עם רבי יוסף עייף ויגע וחלש והגיע עד שערי מות וישבו שם תחת אילן אחד כמו שתי שעות וינחחו. ואחר כך קברו שני התלמידים והלך לו רבי יוסף עם תלמידו האחד לחזור לדרכם ונהפכו תואר שניהם משונים ירוקים וחלשים ביותר, והשנים האחרים נכנס בהם שד וברחו והלכו להם אשר לא נודע באיזה מקום, עד כי לבסוף באו לעיר צפת אחר חודש ימים ומתו בקרוב מחמת הצער שהיו מצערים אותם השדים, ואחרי זאת הגיע רבי יוסף לעיר צידון ושם ישב ויצא לתרבות רעה, כיון שראה שלא נעשתה עצתו ובפרט ששמע הבת קול הנזכר נתיאש מן העולם הבא, וכרת ברית עם ליליית המרשעת ומסר עצמו בידה, והיה מטמא עצמו בכל טומאות עד כי בשמורת הקודש ובשאר שמות והשבעות אשר היה יודע היה משתמש בהם להרע, והיה משביע רוחין ושדין בכל ליליה להביא לו את אשר יחפוץ, וכה משפטו ימים רבים, והי' מביא אשת שר א' כמעט בכל לילה ובבוקר הי' מצוה להחזירה, וכאשר השר הרגיש בדבר ושלח לקרוא לחרטומים ושם אותם שומרים בביתו ויאמר אליהם שיהיו סוכנים וריוזים בהשבעות ושמות הטומאה לעכב אותם שיבואו לקחת את אשתו, וכן עשו וישבו על משמרתם. ובלילה ההיא באו השדים במצות ר' יוסף ומיד הרגישו ועשו פעולות והשביעו אותם לדעת מה זה ועל מה זה, ויאמרו השדים אנו שלוחי רבי יוסף אשר יושב בצידון, מיד שלח השר צבא אחד בספרים ומנחה לשר צידון כי מיד ישלח לו את ר' יוסף חי להנקם ממנו ולעשות בו יסורים קשים, ויהי כאשר

ראה

ראה ר' יוסף כי כלתה אליו הרעה ויודע הדבר על פי השדים אשר שלח מיד קודם שהגיע הכתב לשר צידון הלך והשליך עצמו לים ומת, ואני התלמיד החמישי נשארתי לבדי מוטל על ערש דוי כל ימי ואין רפואה למכתי וכל אברי מרתחין ואין לי מנוחה מן השדים, וכתבתי זה המעשה לזכרון וה' ירחם עלי ויאמר לצרותי די. כה דברי התלמיד יהודה מאיר אשר היה במעשה הגדול הגו'ל מר' יוסף דילדה ריינה, עד כאן.

וְאֵנִי המעתיק העתקתי אותו מכתבים ישנים בלויים מאד אשר מצאתי אותם בגניזות ספרים אשר בצפת תוב"ב בכאן, וכתבתי את המעשה הזאת לאות ולזכרון למען אשר לא יקרב איש זר להכיא הגאולה, הגם שאפשר שיפציר הדבר בחכמתו. וגם מזה יהיה למוסר השכל בטה שאמר שלמה בחכמתו בטח אל ה' בכל לכך ואל בינתך אל תשען, שהיה ראוי שלא יבטח על בינתו וחכמתו ויהיה בטחונו בהקב"ה. וגם שמוזה יראה האדם כמה מתחזק ס"מ וסיעתו מעונותינו שבשביל דבר מועט כזה נתבטל כח קדושת השמות הקדושים, ובזה ילמד ליראה את השם הנכבד הנורא ויחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ובזה יבא הגאולה השלימה ע"י הקב"ה בעצמו יחזיר שכינתו לטעון קדשו ויהודה וישראל יחזו בבנין אריאל ובביאת הגואל אכ"ר. כה דברי המעתיק, שלמה נאמרו הירושלמי.

סיפור נורא מתלמידי הבעש"ט הק'

מענין ביאת משיח צדקינו.

סיפור הרה"ק מרן רבי חיים אלעזר שפירא זצוק"ל אב"ד

מונקאטש ששמע מהרה"ק מרן משינאוא בעל דברי

יחזקאל זי"ע, והוא קיבל מחותנו הגה"ק זי"ע בעל ארני דבי

עילאי שהי' מגדולי תלמידו החוזה מלובלין זי"ע. והמעשה כך

הי'. שהגה"ק החוזה מלובלין ביקש את הגה"ק הרמ"מ מרימנוב

שיבוא אצלו על ה' שבתים כדי שיתמשך לו שם כל ה' חלקי

נשמה השייך למשיח צדקינו (כה' שבתים הנ"ל) ועי"ז יתעלו

לתיקון עולם. והרבי מלובלין נתן מקום דירה להגה"ק מרימנוב

סמוך לו לביתו כדי שיהי' אפשר להם להמתיק סוד בכל עת

הצורך. ובליל שבת הראשון שבא הקרוש מרימנוב לשלחנו הטהור

של החוזה הקדוש וראה שאיזה אנשים עוסקין בדיבור ובשיחות,

ואצל הגה"ק מרימנוב הי' המנהג בכיתו שהמסובין אנשי שלומו

הי' יושבין בפחד גדול מפני אימת רבם שהי' השלחן בחי' פחד

יצחק עד שלא שמעו שם אפי' קול דממה דקה טארם והי' יכולין

לשמע קול ציפצוף נרות הדולקין. לא כן אצל הרבי מלובלין

שהראה פנים מסבירות יותר להמסובין בשיחות קדושות וכהנה

והי' היתר עי"ז לדבר שם, והרבי מרימנוב לא הי' יכול לסבול

הדיבור בשבת קודש אצל השלחן והטיל אימה על העולם. עד

שתפחדו לדבר אפי' דיבור אחד. והרבי מלובלין אמר לו איך

אפשר להטיל כל כך אימה ופחד על העולם המסובין.

ישוב הי' בכורך בעת סעודת שחרית שבא הה"ק מרימנוב

להשלחן וראה שהחלות הי' מכוסות בהמפה והסיר

המפה מעל החלות *) ומוזה הי' נראה כמו קצת פירוד, ואח"כ במוצאי ש"ק נתחרט הה"ק מרימנוב על שהורה הלכה בקול ובהחלט כנגד הה"ק מלובלין והלך לפייסו בדרך הכנעה גדולה. ובשבת השני נחלה הה"ק מרימנוב, ואחזתו חמה, ובסעודה שלישית לא הי' אפשר לו לילך אצל שלחן הטהור של החוזה ומיד אחר שבת הלך לקבל ברכת פרידה מהרבי מלובלין ואמר שאין בכחו להשאר שם ולעשות נצחונות עם הבע"ד המפריעו ואינו מניחו להיות כאן. והרבי מלובלין שכר עגלה ונתן לו הכרים וכסתות שלו שיהי' לו על הדרך. ואחר ההסצרה קבלם ונסע לביתו, ותומ"י בצאתו מלובלין לקח שליח לשלוח בחזרה הכרים וכסתות. ואמר שאינו רוצה שהצדיק מלובלין יהי' אפי' לילה אחת בלי כרים. וגם אין צדיכים לו עוד כי הוטב מצבו ונתרפא לגמרי. וראו בחוש שזה הי' עיכוב מן השמים בעוה"ר ולכן נחלה פתאום כדי שלא יהי' ביכולתם לעשות מאומה.

וישוב אירע בשנת תקע"ג בשבת קודש והרבי רמ"מ מרימנוב זי"ע ישב בשלחנו הטהור ואצ"ו תלמידו הגה"ק הרבי ר' נפתלי בעל זרע קודש מראפשיץ זכותו יגן עלינו, והרבי ר' מענדלי אמר שרוצה שיהי' הדק היטב ויפעול עי"ז שיבוא משיח צדקינו, והשיב הרבי ר' נפתלי היטב הדק, (היינו שהצרות והחבלים יהיו היטב) והרבי הרמ"מ פעל שנעשה מלחמה פתאומית ולא הי' הזמן מספיק לעשות בחינה על אנשי חיל לעבודת הצבא רק תפשו אנשים מהשוק אבות ובנים ונעשה רעש גדול בעיר רימנוב. ובשבת קודש כשישב הרבי מהרמ"מ אצל שלחנו (* עי' בס' נימוקי אור"ח סי' רע"א. הטהור

הטהור באו נשים בכבדות ובצעקות היות שתפשו בעליהן ובנים שלהם לעבודת הצבא ואצל הרבי יושבין ואוכלין בשר ושותין יין ואין עושין שום פעולה להמתיק הגזירה. והי' שם פחד גדול אצל השלחן והמסובין לא אמרו כלום. והרבי מהרמ"מ השיב מי צועק הגוף צועק אבל הנשמות אינם צועקים דק עומדים ומבקשים אצלינו לראות שיפעלו לטוב לכללות ישראל בגאולה שלימה. והי' אז מלחמה הגדולה מלחמת נאפאליון מלכות צרפת עם מלכות רוסיא.

וראו רכותינו שלשה אבות העולם. ה"ה הגה"ק המגיד מקאזניץ, והגה"ק החוזה מלובלין, והגה"ק הרבי רמ"מ מרימנוב שהמלחמה הזאת הוא שעת הכושר לגאולה שלימה, ובקשו והתפללו לה שיהי' נאפאליון גוג ומגוג, ושיצליח במלחמתו נגד רוסיא. והגה"ק הר' שניאור זלמן זי"ע בעל שיע התניא הי' מתפלל לשלום רוסיא שיצליח הקיסר אלכסנדר, ואמר שאם תגבר יד הצרפתים יתרבה האסיקורסורת בישראל, וכתב כן במכתבו כזה, «ביום א' דר"ח קודם מוסף הראו לי אם ינצח כאנפארטי שר חיל צרפת יתרבה העושר בישראל ויורם קרן ישראל אבל יתפרדו ויתרחקו לבן של ישראל לאביהם שבשמים. ואם ינצח אדונינו אלכסנדר אם ירבה העוני ויושפל קרן ישראל אבל יתקשרו ויתחברו ויתעבדו לבן של ישראל לאביהם שבשמים ע"כ.» אבל השלשה גדולי צריקים הנ"ל התאחדו כזה בשיטה אחת שיצליח נאפאליון ולהביא את הקץ. והמשיכו אצלם כל גדולי תלמידי הרבי ר' אלימלך זי"ע בעל נועם אלימלך לעבודתם שיעמדו לימינם. והה"ק

והה"ק מוהרמ"מ בערב פסח שנה ההוא בשעת אפיירת המצות התעצם מאוד על אודות הדבר הזה ואז השכיל נאסאליון והצליח בכל אשר פנה, והה"ק מהר"ג מראפשיץ תלמידו ראה שבאו אל הקדוש הרמ"מ הרבה מבני ישראל שהיו עובדים אצל המלכות בין אנשי הצבא והיו ביניהם אבות של כמה בנינים והרב שולחם מפניו בלתי שמוע בקשתם ושיחחם, והגה"ק מראפשיץ נכמדו רחמיו על אנשי ישראל בעלי בנינים הג"ל ובכן הרהיב עוז בקדושתו לשאול את רבו הקדוש, ויען ויאמר לו מורי ורבי הלא עומדים לפניכם אנשים אשר להם לב נשבר ונרכה הטה נא אוזןך ושמע אל בקשתם ובכייהם ממר נפשם וירחם נא על כמה חללים שנפלו בחרב, ונשאר הרב משתומם כשעה חדא והשיב לו בעוז קדושתו כהנה וכונה תאכל חרב וילכו עד ארכבותיהם בדם ובלבד שיהי' הקץ. וזה עיקר אהבת ישראל אהבה אמיתיות שכולם יבואו לתיקון הגמור וישובו הנה בקרוב עם ישועות כלל ישראל בגאולדה שלימה.

ובראשית שנת תקע"ד ביו"כ קודם מוסף אמר הגה"ק מהרמ"מ לתלמידו הגה"ק מוהר"ג מראפשיץ בהיותו הש"צ, שיכוין בתפלה שיצליח מאפאליון. אבל הה"ק מוהר"ג לא הסכים להצלחתו, וכשהתלל לפני העמוד במקום שהי' צריך לנגן הי' בוכה, ובמקום שהי' צריך לבכות הי' מנגן, ובמוצאי יום הקדוש התרעם הרבי מהרמ"מ מדוע הפך כל הסדר היפך רצונו בזה, וסיים הרבי מהרמ"מ מרימנוב אין לי לעשות עוד כלל בעולם השפל ומוכרת אני להסתלק, והרבי ר' נפתלי הי'

הי' מפורד אז להשאר שם מהקפדת רבו, ומיד ואחר יום הקדוש נסע ללובלין שיראה לפעול ההיפוך, ואמר לו הרבי מלובלין שאין זה דרכו ויסע לקאזניטץ.

ונסע לקאזניטץ על ש"ק פ' יתרו והי' המגיד הקדוש בעש"ק בהמקוה, והלך הגה"ק מוהר"נ ושכב על מטתו. וכשבא המגיד מהמקוה ורצה לשכב על מטתו ולא הניחו עד שהי' מוכרח להבטיח לו למלאות מבוקשו, ובליל שבת קודש בהגיע המגיד למזמור שיר ליום השבת אמר, "הנה אומרים שהצרפתים עברו ממאסקוי בערוינא ואנחנו אומרים להשמדם עדי עד ואתה מרום לעולם ה' וכו' ולמחרתו בקריאת התורה, "נבול תבול" אמר "נפולין תפול", ובכן הכריע הה"ק מראפשיץ את דעת המגיד הקדוש לדעתו. והגה"ק מרימנוב אמר העתירו בעדי אל ה' כי יאריך ימי עד אחר עבור שנת תקע"ה אז תהיו בטוחים כי תזכו לשמוע שופר של משיח, ובליל התקדש חג הפסח בשעת הסדר אמר אם יחזיקו עמדי נזכה בשנה זו לביאת משיח, וכשהגביה כוס ראשון אמר שהוא כוס ישועות לכלל כל ישראל אך אם יסכימו כל צדיקי הדור.

וְיִזְכְּרוּ לפני שנת תקע"ה הכינו עצמם כל צדיקי הדור על ימים הקדושים בבקשת רחמים וביחודים גדולים להביא בשנה זאת הקץ. והרבי מלובלין אמר שאם יהי' שמחת תורה טוב אז יהי' גם ט' באב טוב בגאולת ישראל, והנה בשנה ההוא (תקע"ה) י"ג תשרי נסתלק לחה"ה המגיד, מקאזניץ, והרבי מלובלין החווה נסתם ממנו כל חזון ולא ידע מזה, והכין עצמו על

על ליל שמחת תורה לעורר ולהרעיש על הקץ ואמר שאז עת
 רצון שכל ישראל זכאים אחרי ימי הדין וחשב שהמגיד מקאזניץ
 ותלמידיו הה"ק בעל מאור ושמש והה"ק מה"ר הירץ היילפרין
 אבדק"ק ברעזאן יהי' לו לעוזרים בעבודתם בשמחת תורה.
 ׀׀׀׀ ליל ש"ת הנ"ל כשנכנס הרבי מלובלין לחדרו (שהי'
 עליון גבוה וע"ג עלי' ותחלון יוצא לצד השוק והרחוב)
 להנפש מעט, צוה להרבנית בחדר הראשון שלא לצאת מהבית
 רק לשמור אותו עד שיתעורר. והחסידים שהי' על יום טוב
 עשו בתוך כך מחול וריקוד לכבוד שמחת תורה על הרחוב
 בהתלהבות עצומה, ונעשה פתאום סיבה שנדמה להרבנית צעקת
 ובכייית ילד רופק בפתח ביתה ושכחה הציווי והלכה לפתוח
 הדלת, ובשובה והנה הרבי מלובלין איננו בביתו, והחסידים שהי'
 על הרחוב שמעו פתאום קול גנוחי גניח מעל הארץ מתחת
 ותלכו לראות מה זה ועל מה זה קול אנחה יוצא בחשכת ליל
 וראו כי תמונת אדם מונח על הארץ בשוק, ושאלו אותו מי הוא
 והשיב בקול דממה דקה אני „יעקב יצחק בן מאטיל" וחדרו מאוד
 לראות שכן הוא זה רבם הקדוש נפל ומושכב על הארץ, ומיד
 נעשה רעש ואחזוהו ורוממוהו ועשו גורל מי זה ישאהו בדגליו
 וזה בגופו וזה בראשו (והה"ק ר' שמואל מקארוב זכה בראשו)
 והביאוהו לחדרו, והר' מלובלין נאנח ואמר מדוע העלימו ממנו
 שהמגיד הקדוש מקאזניץ כבר נלקח מאתנו ואיננו כי אילו ידעתי
 זאת לא הייתי נכנס בעובי הקודה כל כך בדרכים מטוכנים
 בשמי מרום עבוד הגאולה, ועתה הנה רצו לפגוע בי לולא המגיד

הק' שבא מגן עדן לסמכני ולסעדני ופירש כנף טליהו להורידו
בנחת ארצה. ואילמלא הוא לא הי' נשאר עצם מעצמי. כי הפיץ
אותי הבע"ד לחוץ דרך החלון הנ"ל (ורבינו בעת שהי' בלובלין
נכנס להיכל קדשו של החדר הזה של הרבי מלובלין והגיד עם
איזה מזמורי תהלים, וראה החלון הלז שהי' פונה לשוק שהי'
פתוח לשאוף אויר משם. כי לא הי' פתוח כל החלון בשעת
הנפילה רק מקצת החלון. והחלון קטן מאוד שע"פ דרך הטבע
אינו נכנס אדם דרך החלון ומשם נפל הרבי מלובלין).

יעוד אמר אז הרבי מלובלין שאם הי' היהודי הקדוש קיים
הי' לו מסייע גדול לעבודה זו ולא הי' בא לידי נפילה
זו [כי גם היהודי הקדוש נפטר בשנה לפני זה תקע"ד חוה"מ.
ועיין בדברי תורה (ח"ו סי' ע"ז) מפטירת היהודי הקדוש], והנה
בשמחת תורה הלז הי' הה"ק הר' נפתלי הירץ אבדק"ק ברעזאן
עסק אז (בביתו) בריקודין ושירות בין חסידי אנשי שלומו
בפעולות יחודיו ומחשבותיו הטהורים. ונפל אש לביתו וכמה
אנשים ברחו לנפשותם (והשפחה המשרתות שהי' לו אז נשרפה
באש) והוא הי' עומד בשיר ותשבחות. וגם לבית הה"ק מאור
ושמש נזרקה אז בשמחת תורה אבן בזכוכי החלונות והרגיש מיד
שיש קצת שינוי, והכל הי' מעשה בע"ד ר"ל. וממילא נחבטלה
כל מחשבותיהם הקדושים. והה"ק מהרמ"מ מריכנוב בעכוותו
הטהורה עוד בתקופה שהי' הגאולה שלימה בשנה הזאת, אבל
הוא נשאר לבדו ולא מצא לו עזר ועוזרים. כן נתפרדה
החכילה ולא יצא הדבר מכח אל הפועל.

והגהיק

דהגה"ק מהרמ"מ נחלה בחליו האחרונה וכחותיו הלכו וחסרו
עד יום ל"ג בעומר ביום ההוא קידש וסיהר עצמו
ונכנסו תלמידיו הקדושים והתחילו לבכות ואמרו איך יניחנו
רבינו בגלות המר הזה ומה תהי' עמנו. ויען אותם הרב הנה
בעת שיגעתי בכל כחי להמציא הישועה בביאת המשיח, או מטעם
רחמנותכם לא החזקתם במעשה עבודתי בזה ועכשיו כבר חלפה
השעה וסיים בזה"ל «עס וועט נאך אונוואקסען גרינע ווערס
מיט קיפערנע פיסקעס ביו משיח וועט קימען» עכ"ל. וביום
של אחריו נפטר דהגה"ק מרימנוב זי"ע. ואח"ז בשנה
דלז' בט' באב נפטר דהגה"ק דהרבי מלובלין זי"ע. —
כיכ בס' דרכי חיים ושלום (אות תניג). — (ובאות חרנ"ד) המשיך
והוסף עוד לספר כי מיד אחרי פטירת מרן הקדוש הרמ"מ
מרימנוב זי"ע התחרט מאוד הקדוש מהר"נ מראפשיץ זי"ע על
שלא הסכים לעצת ודעת רבו הנז' בשעת המלחמה כי אז כבר
הי' נגאלים כלל ישראל בגאולה שלימה. וע"כ התחיל הוא
בקרושת חכמתו להקהיל חבריו ותלמידיו רבו לרימאנוב, והוא
דיבר בקדשו להציע לפניהם ולעוררם איך שמיום פטירת רבם
הקדוש הרמ"מ ולה"ה נשארו כל העולם כצאן בלא רועה ואין
שום מנהיג ישראל אחריו בדור הזה, כי באותו שנה נסתלקו כל
הצדיקים הגדולים כמו הרבי מלובלין זי"ע והמגד מקאזניץ זי"ע.
כונתו הפנימית היתה שיסכימו ויחליטו כולם פה אחד כי אין
מי שימלוך להיות רועה ישראל בכל הדור. וממילא יפסקו ויחליטו
שבהכרח דק למסור המלוכה והממשלה למלך המשיח שיבא ב"ב.
אמנם

אמנם רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' הוא תקום, כי אחרי הצעתו של הרר"ג מראפשיץ הנ"ל השיב הה"ק מהרצ"ה מוידויטשוב זי"ע כלום חסר אצלינו. ועי"ז נתפרדה החבילה ונתרגז הה"ק מראפשיץ וכשהגיע זמן תפלת מנחה והתפלל הה"ק מוידויטשוב לפני התיבה נחה דעתו של הרר"ג מראפשיץ ואמר שראה שתפלתו של הררצ"ה מוידויטשוב היתה כולו כליל בלי שום פני' כלל. ועכ"פ בעוה"ר לא עלתה אז להביא לימות המשיח וזמן הגאולה. והגיד רבינו כי מרן הק' משינאווא כשסיפר כל זאת סיים בדברי קדשו כי כאשר עשה מרן מראפשיץ לרבו הק' מרימאנוב שלא איחד עמו כדיעה א'. כן יעשה לו מרן בעל עטרת צבי באסיפה הנ"ל שלא איחד כדעתו וכוונתו עכ"ד.

וְבַס' חמשה מאמרות (מאמר נוסח התפלה אות כ"ט) כ' הרה"ק ממונקאטש זצ"ל, שרבו משינאווע בעל דברי יחזקאל זי"ע אמר לו שענינו ראינו שלא טוב הי' כדברי הגה"ק מראפשיץ. שדעתו הי' שטוב יותר שיתארכו וימשכו הימים של עוקבתא דמשיחא כדי שלא יבואו החבלים והצרות בפעם אחת שלא יוכלו לסובלם אם יבואו חכיפות זה לזה. דק והעיקר כדברי רבו הגה"ק א"א רבינו מהרמ"מ מרימנוב זי"ע לקרב הגאולה בכל אופן שיהי' עכ"ל.

וְהוֹסִיף ע"ז בס' דרכי חיים ושלוש, ואנן מה נענה אבתרייהו מי ירר לעומק כוונת הצדיקים הנ"ל, כולם אהובי עליון ממרכבה עליונה כביכול אין לנו ח"ו להכניס ראשינו בין ההדים הרמים, ובאמת יראה ורעד יבא בי ותכסני פלצות אפי' להעלות

להעלות כל הנ"ל על הספר, אך עכ"ם כיון שזכינו לשמוע כל זאת מפי רבינו מסתמא הוא בכרי שנלמדו מזה דרך האמת למען דעת להתחזק ולקוות לגאולה שליטה ולהתבונן בימים ההם ימי מלחמה ורדיפות וצרות ל"ע כי סוף כל סוף אין לנו תכלית אחרת לכלל ישראל ואע"פ שיתמהמה חכה לו לביאת המשיח שיבא ב"ב.

[המשך מעמוד ב']

בם' פרדס רמונים מהרמ"ק (שער כ"א פ"א) בא"ד, מזהיר מאוד שלא להשתמש בשמושי שמות, וכתב שם בזה"ל. "עוד היתה סבה אל קבלה המעשיית אשר היתה גלויה בימי הרמבין ע"ה והרב ר' אלעזר מגרמיזא רבו והרב ר' יוסף גיקטאלייא ועמורי עולם כמותם וכן בימי הגאונים שהיו משתמשים בשימושא רבא ושימושא זוטא. וכל זה (גרמו) [אבדנו] בעונותינו כי הם בעצמם לא רצו לגלוחם לפי שראו אנשי חסד נאספים ונתמעטו אנשי מעשה וחששו שמא ישתמש בהם אדם שאינו הגון כמו שראינו במה שהיו אחריהם הרבה וקרובים אלינו כמו יוסף דיליה ריינא וכיובדו המחריבים בית אלקינו ומרבים את פרצותינו, ולסעם זה לא נחקר אחר שמושי השמות עם היותם נמצאים בספרי הקדמונים זולת בביאורם ממה שיועיל אל העיון עכ"ל.

ובם' דברי תורה (ח"ו, אות ק"ט) וז"ל, עוד שם ברע"מ וכו' אמנם נראה כי רומז ומנבא על אותן שבאים לדחוק את הקץ ולהכריח ח"ו בלי התעוררות תשובה להעולם ותפלות ובקשות דק בחווק יד. וכעין שכי בשם הר"י יוסף דילו ריינוס ז"ל שרצה להכריח ולהביא משיח ומה עלתה לו ולתלמידיו רחמנא לשיוכן ע"ש.

ביאתי או לא הנחני יצרי לעזוב כל הכבוד הזה והלכתי לדרוש,
 וכאשר באת וקראת אותי רציתי לדרוש קודם שיתגבר עלי יצרי,
 אבל כאשר קראת אותי שנית נהפכתי לאיש אחר ממש והלכתי,
 אז נתן לי הבעש"ט תיקון ונעשיחי בעל תשובה גמור וחלקתי
 את חצי ממוני לעניים כי עשיר גדול מאד הייתי, וגם רבע הוני
 נתתי למלך שיניחני ליסע למדינה אחרת באיזה התנצלוה אשר
 אמרתי לו, וצוה הבעש"ט מה לעשות לחיקון עוונותי בכל שנה
 ואמר לי בואת תרע כי סרו עונותיך וחטאתך כופרה אם יבא איש
 ויספר לך המעשה שלך. וע"כ תיכף כאשר ראיתך חזרתי
 בתשובה מאוד וכאשר ראיתי כי נשכח ממך כל המעשיות הבנתי
 כי בעבורי היא כי לא נתקן עוד החטא כנצרך. ועשיתי מה
 שעשיתי והועילה לי תפילתי בעזרה כי נזכרת על המעשה. ועתה
 ידעתי כי ב"ה סר עוני ותקנתי הכל ב"ה, ואתה אינך צריך עוד
 לכתת רגליך לסער מעשיות כי אנכי אתן לך מתנות הרבה אשר
 יספיק לך כל ימי חיך. וזכות הבעש"ט יעמוד לשנינו שנזכה
 לעבוד את בוראנו כל ימי חיינו בכל לב ונפש וזיעועכ"י אמן.
ועתה, המעיין ראה כמה גדלה כח התשובה התבונן נא
 כי המעשה הזאת אמיתית הוא וברורה כשמש לבד
 המנסר הגדול היוצא מזה. תבין מעצמך אם בעל נפש אתה,
 וזכות הצדיקים יגינו עליך לשמרך מכל דע אמן.

איך שימש הבעש"ט הק' את הגה"ק רבי אפרים

מכ"אד [בהגה"צ החכם צבי] וצ"ל

ג) **הבעש"ט** הק' זיעוכי"א שאל בשמים אצל מי יקיים
 שימוש ת"ח והשיבו לו אצל הרב הקדוש

ר' אפרים וצוקללה"ה מבראד בן הקדוש החכ"צ וצוקללה"ה, ואצל הגאון הקדוש הפני יהושע וצוקללה"ה, ואצל הגאון הקדוש התבו"ש וצוקללה"ה זי"ע, ונסע לבראד ובא לפני הה"ק ר"א הנ"ל ולא הי' שם שום איש אצלו. והי' אז קור גדול והוא הי' מושכב תחת כרים וכסתות מכוסה כי הי' איש מצונן מאור שאזי' בכיתו בקיץ הי' שוכב מכוסה בכ"כ. ומנהגו הי' כשהי' רוצה להתחמם א"ע הי' הולך להמרחץ, ובררך הליכתו הי' נזהרות הנקיבות שלא תתראנה בהדרך, [פיא אירע שאשה אחת לא ידעה מזאת ועמדה על הדרך ומתה ר"ל]. ובמרחץ העלו אותו על הספסל העליון שבמרחץ ושתה שם מים חמים ג"כ ואז נתחמם א"ע. הרב שאל להבעש"ט מה צריך כבודו, והשיב רוצה אני לעשות לכם איזה שימוש, אמר לו הה"ק לך להחצר וקח עצים ותחמם לו תנור של חורף, הבעש"ט תיכף עשה כך והסיק התנור ונעשה כ"כ חם בהבית ער שהשליך מעליו הכו"כ ולבש בגדיו וזחה דעתו עליו מהחום הרב, בתוך כך באה הרבנית שלו והרגישה התום הרב, והוא הי' עני מאור ע"כ צערה אותו מאד בדברים על שדרפו כ"כ עצים הרבה, ונצטער הבעש"ט מאד כי הוא רצה לעשות נחת רוח להרב ולא עלתה בירו רק להיפוך. וכאשר הכיט הה"ק ר"א בפני הבעש"ט זי"ע אשר יש לו יסורים מזה, ניחם אותו ואמר לו אל תצטער כי לפעמים נצמח טובה מאשה רעה, ואספר לכם כך.

פעם אחת הייתי בשמים בעת שהכיאו איש אחר לעיין ברינו על מעשיו שעשה בעוה"ז ופשטשו אחיהם ושאלו אותו

קיימת

קיימת מצוה זו והשיב לא כי הי' לי אשה רעה ומנעה אותי לעשות. וכמו כן שאלו אותו עור על כמה מצות והשיב כן, ועמד מלאך אחר אצלו ורגז מאוד ואמר היתכן מי שיש לו אשה רעה יבטל התורה כולה. וחרה אפי מאוד עליו על שקטרג כי הוא מלאך ואינו יודע מאשה רעה, וקבלו והסכימו בשמים לדעתי שחרה אפי עליו, וכאשר הבנתי שהסכימו לדעתי השפלתי אותו והורדתי אותו לעוה"ז והכרתי אותו בעוה"ז, וכשהגיע לי"ג שנים השיאו אותו אשה והיתה רעה מאוד כ"כ עד שקיבל מחלת הריאה בשיעול חזק מאוד ר"ל, ובא הזוג אצלי להתגרש ואמרתי לו עור לא חקטרג על ישראל, ושהה ב' שנים ונפטר לעולמו ושבק לן חיי. — וחמשה בנים הי' לו להחכם צבי ז"ע ועל כולם אמר הבעש"ט ז"ע שהופיע עליהם רוח"ק ואחד מהם הפליג מאוד בשבחו ולא גילה מי הוא רק החברים אמרו שכוננתו על הרב הגאון הקדוש מהר"ר יעב"ץ זצ"ל ז"ע.

(צרור החיים אות י"א)

ד) עין"ש (אות ל"ד) אבי מורי הרב הצדיק ר' ישעי' ז"ל הי' בן הרב הצדיק ר' יעקילע ז"ל בן הרב הקדוש המגיד רבי ליבער. הגדול אשר נולד לו לעת זקנתו כשהי' בן צ"ג שנים, ומעשה שהי' כך הי'. הה"ק ר' ליבער הנ"ל הי' לו אף בעת זקנתו גלגול שלג בכל לילה, ובן אחותו הרב ר' גרשון שענקער ז"ל הי' משמע אצלו שלא ע"מ לקבל פרס כי הי' משופע במרנסה, וכאשר הרב רבי ליבער בא מהגלגול שלג הי' הרב ר' גרשון מחמם אותו עב לבנים וכרים וכסות, והרב ר"ל הי'